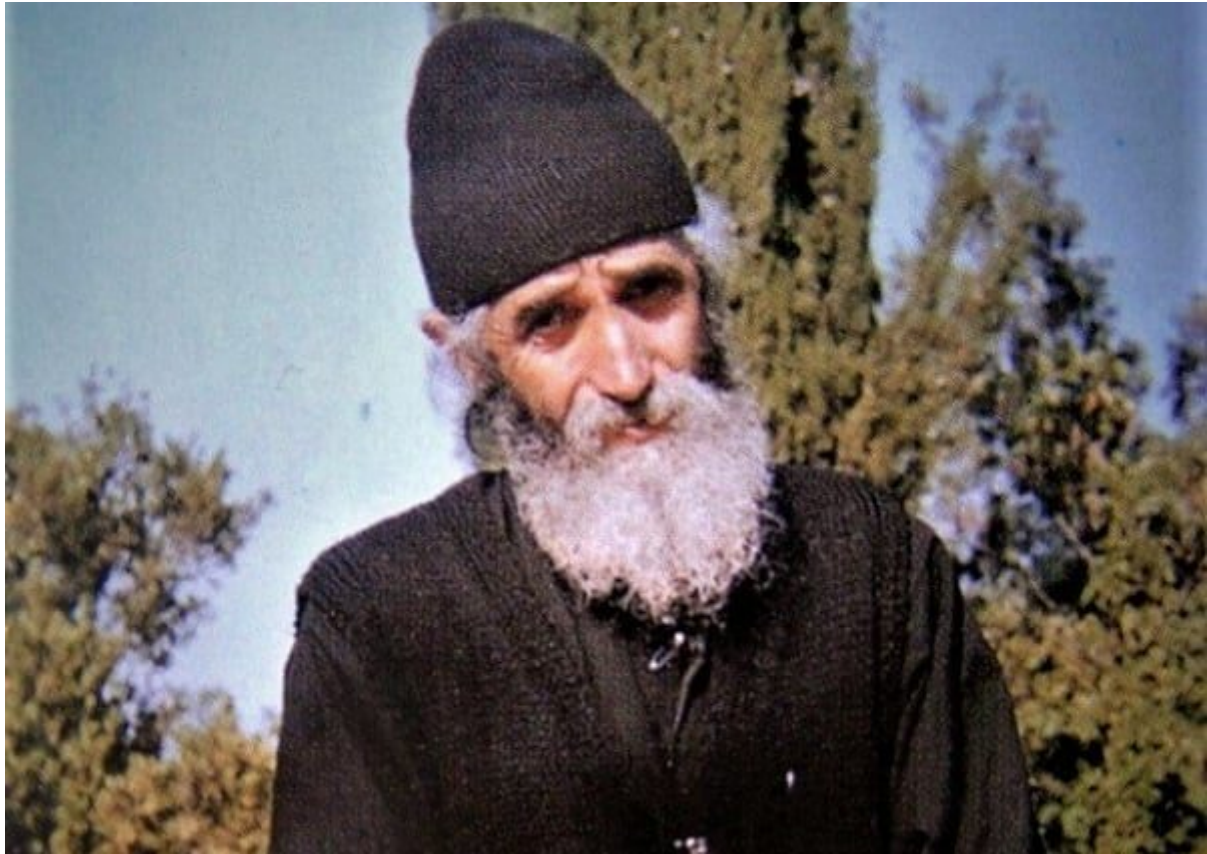

Άγιος Παΐσιος, Δάκρυα μετανοίας και δάκρυα εγωιστικά...

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Τα δάκρυα της μετανοίας

Η μετάνοια είναι το βάπτισμα των δακρύων. Με την μετάνοια ο άνθρωπος ξαναβαπτίζεται, αναγεννιέται. Ο **Απόστολος Πέτρος** με την άρνηση του πρόδωσε κατά κάποιον τρόπο τον Χριστό, αλλά, επειδή «έκλαυσε πικρώς», έλαβε την άφεση για την πτώση του. Δηλαδή η ειλικρινής μετάνοια που είχε, τον ξέπλυνε, τον καθάρισε πάλι.

Βλέπεις, ο Θεός πρώτα έκανε την γη, την θάλασσα, όλη την δημιουργία, και ύστερα πήρε χώμα και έπλασε τον άνθρωπο. Ο άνθρωπος πρώτα γεννιέται σαρκικά και μετά, στο Βάπτισμα, αναγεννιέται πνευματικά από το δημιούργημα του θεού, το νερό, και από το Άγιο Πνεύμα, την θεία Χάρη, – «εξ ύδατος και Πνεύματος» – και γίνεται νέος άνθρωπος.

Δηλαδή, Γέροντα, ο Θεός, όπως τότε πήρε το χώμα και έπλασε τον άνθρωπο, έτσι τώρα στο Βάπτισμα χρησιμοποιεί το νερό, για να τον

ανάπλαση;

- Ναι, το νερό έχει το νόημα του καθαρίσματος, γι' αυτό ο Ιερέυς κατά το Βάπτισμα βουτάει τον άνθρωπο στο νερό. Ξεπλένεται ο άνθρωπος από το προπατορικό αμάρτημα, καθαρίζεται από τις αμαρτίες, τον επισκιάζει η Χάρις του Θεού, ενδύεται τον Χριστό, και γίνεται νέος, αναγεννημένος, άνθρωπος.

Αυτό είναι το Έργο του Βαπτίσματος.

Το είπε ξεκάθαρα ο Χριστός στον Νικόδημο, όταν τον ρώτησε πώς μπορεί ο άνθρωπος να ξαναγεννηθή: «Αμήν αμήν λέγω σοι, εάν μη τις γεννηθή εξ ύδατος και Πνεύματος, ου δύναται εισελθείν εις την βασιλείαν του Θεού».

Με το Βάπτισμα γίνεται το νέο τέλειο δημιούργημα του Θεού μετά την πτώση. Γι' αυτό ο άνθρωπος, όταν δεν μολύνει το Άγιο Βάπτισμα, έχει πολλή θεία Χάρη. Αλλά, και όταν το μολύνει, υπάρχει το βάπτισμα της μετανοίας. Αν συναισθανθή το σφάλμα του και πόνηση γι' αυτό, ξεπλένεται κατά κάποιον τρόπο με τα δάκρυα της μετανοίας, και έρχεται πάλι η Χάρις του Θεού.

Γέροντα, εγώ χρόνια τώρα έχω να κλάψω για ένα σφάλμα μου· δεν έχω ούτε ένα δάκρυ. Αυτό σημαίνει ότι δεν έχω πραγματική μετάνοια;

- Δεν πονάς για ένα σφάλμα που κάνεις;

Πονάω, αλλά ίσως είναι ρηχός ο πόνος.

- Από τα δάκρυα μη βγάζεις συμπέρασμα. Είναι βέβαια τα δάκρυα ένα χαρακτηριστικό της μετανοίας, αλλά δεν είναι το μόνο χαρακτηριστικό. Μερικοί εκεί που κλαίνε, εκεί γελάνε. Ο καρδιακός πόνος και ο εσωτερικός αναστεναγμός είναι τα εσωτερικά δάκρυα, που είναι ανώτερα από τα εξωτερικά.

Ένας, ο καημένος, έλεγε: «Τι σκληρός που είμαι, πάτερ! Ούτε ένα δάκρυ! Η καρδιά μου είναι σαν πέτρα. Τι σκληροκαρδία! Αχ»! Ενώ ήταν πολύ ευαίσθητος, αισθανόταν ότι ήταν πολύ σκληρός, γιατί δεν έκλαιγε. Αναστέναζε όμως βαθιά, βογγούσε ο καημένος, και έβλεπες έναν αναστεναγμό να βγαίνει από τα βάθη της καρδιάς του!

Ενώ άλλος κλαίει-γελάει και είναι σαν τον ανοιξιιάτικο καιρό. Βλέπει λ.χ. κάποιον δυστυχισμένο, συγκινείται, κλαίει λίγο, κι ένα κι ένα λέει: «α, εγώ πώς συμμετέχω στον πόνο του άλλου»! Ή, αν προσευχηθή και χύση λίγα δάκρυα, λέει: «α, η προσευχή μου εισακούεται, γιατί γίνεται μετά δακρύων»! και αναπαύει τον λογισμό του.

Υπάρχουν και τα απαρηγόρητα δάκρυα. Αυτά είναι ταγκαλίστικα. Δεν έχουν μετάνοια, αλλά θιγμένο εγωισμό. Τότε ο άνθρωπος κλαίει εγωιστικά για την

πτώση του. Πληγώνεται, γιατί με τις απροσεξίες του ξέπεσε στα μάτια των άλλων, και όχι γιατί λύπησε τον Θεό, και υποφέρει διπλά.

Στον ανταρτοπόλεμο ένας καπετάνιος από τους αντάρτες – ο Θεός να του χαρίζη μετάνοια – είχε πιάσει έναν φτωχό οικογενειάρχη που είχε εννιά παιδιά, τον έβαλε κάτω και τον χτυπούσε αλύπητα, επειδή δεν συμφωνούσε με την ιδεολογία του. Αυτός ο άνθρωπος μάλιστα ήταν κάποτε στην υπηρεσία του.

Φώναζε ο καημένος: «Καλά, δεν με λυπάσαι, εννιά παιδιά έχω· δεν θυμάσαι που σε κουβαλούσα και στην πλάτη μου; Τι σου έκανα»;

Κάποιος από τους συντρόφους του καπετάνιου, όταν τον είδε να τσαλαπατά τόσο σκληρά αυτόν τον άνθρωπο, του φώναξε: «Ε, τι σου έκανε; Δεν τον λυπάσαι; Οικογενειάρχης άνθρωπος είναι». Αμέσως εκείνος βάζει κάτι κλάματα, επειδή θίχτηκε ο εγωισμός του από την παρατήρηση του συντρόφου του!

Αυτά τα κλάματα είναι εγωιστικά· είναι σαν την μεταμέλεια του Ιούδα. Παρέδωσε τον Χριστό και μετά πήγε στους Φαρισαίους να πη «ήμαρτον», αλλά εκείνοι του είπαν: «Τι μας το λες ότι αμάρτησες»; Όποτε προσεβλήθη, πείσμωνσε, τους πέταξε τα αργύρια και πήγε και κρεμάσθηκε από εγωισμό. Ενώ, αν μετανούσε και πήγαινε και έλεγε στον Χριστό «ευλόγησον», θα σωζόταν.

Απόσπασμα από το βιβλίο του [Γέροντα Παϊσίου](#) Αγιορείτου (νυν οσίου Παϊσίου), «Λόγοι γ', Πνευματικός αγώνας», έκδοση Ιερού Ησυχαστηρίου «Ευαγγελιστής Ιωάννης ο Θεολόγος», Σουρωτή Θεσσαλονίκης.

Πηγή: remptousia.gr/ Επιμέλεια Στέλιος Κούκος